

Dosarul nr. 3-1885/2023

2-23106177-12-3-24072023

HOTĂRÂRE
În numele Legii

25 noiembrie 2024

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Centru)

Instanța compusă din:

Președintele ședinței, judecător

Grefier

Cu participarea:

Avocatul reclamantului

Reprezentantului pârâtului

Reprezentantul terțului

Victor Sîrbu

Valeria Căinăreanu

Mihail Zero

Iulia Grosu

Viorica Cogan

a examinat în ședință închisă în procedură de contencios administrativ, cererea de chemare în judecată depusă de *****către Inspectoratul General pentru Migrație, terț Serviciul de Informație și Securitate cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea autorității publice de a emite act administrativ individual favorabil, -

c o n s t a t ă:

Argumentele participanților la proces:

La 24.07.2023, *****a depus cerere de chemare în judecată către Inspectoratul General pentru Migrație, terț Serviciul de Informație și Securitate cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea autorității publice de a emite act administrativ individual favorabil.

În motivarea cererii de chemare în judecată, în privința lui *****, Tribunalul Judiciar Paris, Franța, a emis la 29.08.2022 și 07.09.2022 două mandate de arest, în baza cauzelor penale care se află la etapa de urmărire penală, adică ***** avînd calitatea de prevenit.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Ciocana, din 31.10.2022 în privința numitului ***** s-a aplicat arestul preventiv în vederea extradării pe un termen de 18 zile, până la 15.11.2022.

Respectiv, arestul preventiv s-a prelungit pînă la 05.04.2023.

La 26.04.2023, *****iarăși a fost reținut și la 28.04.2023 de către Judecătoria Chișinău sediul Ciocana a fost aplicată măsura preventivă arestul preventiv pe un termen de 30 zile, în vederea executării hotărârii penale de condamnare, care a fost emisă de Tribunalul Judiciar din Le Mans, Franța, la 07.11.2022.

La momentul respectiv *****se află în penitenciarul nr. 13 mun. Chișinău. La data de 05.12.2022 de către *****a fost depusă o cerere de solicitare a protecției internaționale în adresa Inspectoratului General pentru Migrație, deținându-se la acel moment în penitenciarul nr. 13. Unde la 30.06.2023, a recepționat Decizia ***** din 28.06.2023 prin care a fost respinsă cererea de azil.

Indică că, nu poate fi deacorzi cu decizia în cauză din următoarele considerente.

Conform art. 206, alin. (1), lit. b) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare).

În conformitate cu prevederile art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 privind azilul, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică^ se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Or, *****în cadrul interviului cu reprezentantul IGM a declarat că, în anul 2017 a cumpărat informații secrete prin intermediul platformei „Draknef” referitoare la securitatea națională a Franței, de la un fost șef al Serviciului de Informații Secrete a Franței, care avea pseudonimul „Hourus”.

În 2018 persoana sus menționată a fost arestată de autoritățile naționale ale Franței, iar în urma arestului acesteia, solicitantului de azil ***** i-au fost efectuate mai multe percheziții la dornici iul său. Totodată, *****a menționat că acesta a fost vizat în percheziții în urma găsirii beneficiarilor finali a informației vândute de către „Hau rus” din calculatorul ridicat de către autori ti le franceze.

Aceste informații sunt de interes național și anume despre armata națională a Franței și minele de aur deținute de Franța în Mali.

Prin urmare acesta și este motivul de solicitare a azilului pe teritoriul Republicii Moldova, deoarece solicitantul are temeri precum ca va fi persecutat și întrebat unde se mai află informațiile cumpărate de acesta de la persoana cu pseudonimul „Hauru” care face parte dintr-un grup cu apartenență socială de pe teritoriul Franței și platforma „Darknet”.

În acest sens, potrivit prevederilor art. 45 alin. (1) al Legii nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art. 17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin. (2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit.a). (2) Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(1)

pot să ia forma: a) actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art.17; f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

Potrivit pct. 51 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că nu există o definiție universală acceptată a „persecuției”, iar diferitele tentative de a formula o astfel de definiție au avut un succes limitat. Din Articolul 33 al Convenției din 1951, se poate deduce că o amenințare a vieții sau a libertății pe motiv de rasă, religie, naționalitate, opinie politică sau apartenență la un anumit grup social constituie întotdeauna persecuție. Alte violări grave ale drepturilor omului din aceleași motive - vor constitui, de asemenea, persecuție.

La fel, potrivit pct. 54 al aceluiași Manual referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolul din 1967 privind statutul refugiaților, într-adevăr, în mai multe societăți, într-o măsură mai mare sau mai mică, există diferențe în tratament mai puțin favorabil ca rezultat al unor astfel de diferențieri, însă acestea nu sunt, în mod necesar, victime ale persecuției. Numai în anumite circumstanțe această discriminare poate duce la persecuție.

La caz, reclamantul insistă asupra faptului că, din cauza apartenenței sale la un anumit grup social, se teme să se reîntoarcă în țara de origine, deoarece v-a fi persecutat că deține informații despre Republica Franceză, care a fost oferită de anumite persoane din acest grup social.

Totodată conform art. 221 alin. (1) Codul administrativ, autoritățile publice sînt obligate să prezinte instanței de judecată, concomitent cu referința, dosarele administrative. Astfel plângerea cu toate anexele, considerăm că urmează a fi prezentate instanței de pârât. Or, pârâtul în Decizia sa face referire la o notă informativă a Serviciului de Informație și Securitate *****din 18.01.2023

Potrivit art. 222 alin. (1) Participanții la proces pot avea acces atât la dosarele instanței de judecată, cât și la dosarele administrative prezentate acesteia.

Având în vedere cele menționate supra considerăm cererea de chemare în judecată este întemeiată și legală, urmează a fi admisă în totalitate.

Solicită partea reclamantă *****

- anularea deciziei ***** din 28.06.2023 ca fiind ilegală și succesibilă să genereze vătămarea drepturilor reclamantului;

- obligarea pârâtului de a acorda lui *****statutul de refugiat conform art. 16 pct. a din Legea nr. 270 privind azilul în RM.

La 05.09.2023, prin intermediul cancelariei Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani)

din partea pârâtului Inspectoratul General pentru Migrație, a parvenit referința pe marginea cererii de chemare în judecată, prin care autoritatea și-a exprimat dezacordul cu acțiunea înaintată, solicitând respingerea acesteia ca neîntemeiată.

În motivarea referinței pârâtul menționează că, ***** a invocat că s-a născut în or. Le Mans, Franța. Este cetățean al Franței, de naționalitate francez și este ateu.

În susținerea identității sale, solicitantul de azil nu a prezentat la Direcția azil și apatridie (în continuare Direcție) niciun act de identitate, invocând că actele se află la conducerea Penitenciarul nr. 13, mun. Chișinău.

La momentul solicitării azilului solicitantul era plasat în detenție în Penitenciarul nr. 13, mun. Chișinău.

La data de 05.12.2022 solicitantul s-a adresat cu o cerere de azil în Republica Moldova.

În cadrul interviului solicitantul a menționat, că a plecat din țara de origine în ianuarie 2021 în Ucraina cu scopul de a se căsători cu prietena sa, cetățeană a Ucrainei.

În continuare solicitantul a mărturisit, că în anul 2017 acesta a cumpărat informații secrete prin intermediul platformei criptate „Darknet” referitoare la securitatea națională a Franței.

Solicitantul a menționat că pentru această informație a achitat în monedă virtuală, echivalentul a 250 dolari unei persoane cu pseudonimul „Haurus”.

Despre persoana de la care a cumpărat informația, solicitantul a declarat că este un fost șef al Serviciului de Informații Secrete a Franței.

Totodată, solicitantul a specificat că la baza cumpărării informației a fost interesul acestuia despre armata națională și minele de aur deținute de Franța în Mali.

În anul 2018, autoritățile naționale ale Franței au arestat persoana cu pseudonimul „Haurus” de la care solicitantul a cumpărat informația, iar în urma arestării celui din urmă, solicitantul a fost vizat în mai multe percheziții la domiciliul acestuia.

Solicitantul a declarat că „Haurus” i-a oferit mai multă informație decât solicitase inițial, invocând că scopul intrării în posesie nu a fost pentru a fi publicat în spațiul Online, ci doar în interes personal.

Solicitantul a susținut că a fost vizat în aceste percheziții și dosare pornite în urma găsirii beneficiarilor finali a informației vândute de către „Haurus” din computerul ridicat de către autoritățile naționale ale Franței.

Din anul 2017 până în 2021, când a părăsit teritoriul Franței, solicitantul a declarat că nu a fost reținut sau arestat de autoritățile naționale.

Despre faptele incriminate de autoritățile Franței, solicitantul a aflat la traversarea frontierei de stat a Republicii Moldova, unde a fost reținut fiind anunțat în căutare internațională și plasat în izolatorul provizoriu Penitenciarul nr. 13, mun. Chișinău.

Referitor la frica solicitantului de a se întoarce în țara de origine, acesta a declarat că autoritățile naționale îl vor persecuta și întreba unde se află informația cumpărată de pe platforma criptată „Darknet”, acesta invocând că informația a fost ștearsă de pe calculatorul și telefonul acestuia și nu le va putea oferi informația cerută.

Cu privire la motivul solicitării azilului în Republica Moldova, solicitantul a declarat că nu dorește să revină în țara de origine din considerent că se teme pentru viața sa.

Referitor la alte detalii și elemente ale stării de fapt se face referire la conținutul dosarului.

Potrivit notei Serviciului de Informație și Securitate *****din 18.01.2023 se indică faptul precum, că *****, prezintă pericol pentru securitatea sau ordinea publică a Republicii Moldova. Străinul este în căutare pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute la art. 313-2, 313-1 al. 1, 313-2 al. 1, 317, 313-8, 131-26-2 Cod penal al Franței, în articolele date sunt incriminate infracțiunile de escrocherie, fals de bani.

În conformitate cu prevederile art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 privind azilul, Statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Potrivit Articolul 45 din Legea nr. 270 privind azilul - Persecuția și vătămrile grave.

Actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art. 17, trebuie: să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin.(2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr.1298-XII din 24 iulie 1997; să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sînt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit.a).

Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin. (1) pot să ia forma: actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie; acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci cînd îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art.17; abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; amenințarea gravă și individuală la viața sau la

integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Potrivit pct. 51 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că nu există o definiție universală acceptată a „persecuției”, iar diferitele tentative de a formula o astfel de definiție au avut un succes limitat. Din Articolul 33 al Convenției din 1951, se poate deduce că o amenințare a vieții sau a libertății pe motiv de rasă, religie, naționalitate, opinie politică sau apartenență la un anumit grup social constituie întotdeauna persecuție. Alte violări grave ale drepturile omului din aceleași motive - vor constitui, de asemenea, persecuție.

S-a luat în considerație aserțiunile solicitantului de azil, precum că nu dorește să revină în țara de origine din considerent că se teme pentru viața personală din considerent că acesta este anunțat în căutare internațională și că ar putea fi persecutat de către Serviciile Secrete ale Franței.

Este de asemenea necesar să se evalueze declarațiile făcute de solicitant. Însă, declarațiile solicitantului nu pot fi considerate în abstract, ci trebuie analizate în contextul unor situații concrete, iar cunoașterea condițiilor din țara de origine a solicitantului este indispensabilă.

La evaluarea acestui element, a fost luat în considerare faptul că, solicitantul de azil nu a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în țara sa de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enumerate în definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă din aceleași motive dacă s-ar întoarce acolo apreciem, că nu rezultă existența unei temeri bine-întemeiate.

De asemenea, dânsul nu a identificat nici un motiv imperios de temere. Totodată, analizând motivele invocate de către solicitantul de azil ceea ce ține de motivul părăsirii țării de origine și solicitării azilului, unde s-a conchis că acesta nu a individualizat nici o temere rezonabilă, fapt ce duce la concluzia de ne impunerea examinării a elementului dat.

Totodată e de menționat că, în general, o persoană nu și-ar abandona casa și țara decât constrânsă de motive imperioase, exceptând situațiile în care ea o face în căutarea aventurii sau pur și simplu ca să vadă lumea. Pot exista multe motive de constrângere care sunt imperioase și care pot fi înțelese, dar numai un motiv a fost desemnat drept criteriu al calității de refugiat.

Expresia ”în urma unei temeri bine întemeiate de a fi persecutată” - pentru motivele menționate în definiție, prin indicarea unor motive specifice - face în mod automat ca toate celelalte motive de a se refugia să devină irelevante pentru definiție. Aceasta exclude deci persoanele care sunt victime ale foametei sau ale dezastrelor naturale, cu excepția cazului când ele au totodată temeri bine întemeiate de a fi persecutate pentru unul din motivele prevăzute. Oricum, astfel de alte motive nu pot fi în totalitate irelevante în procesul de determinare a statutului de refugiat din moment ce toate consecințele trebuie luate în considerație pentru o înțelegere corectă a cazului solicitantului.

Tot în acest context e de invocat, că solicitantul de azil nu a individualizat nici o acțiune care ar fi îndreptată asupra sa, ce ar prezenta un pericol pentru viața personală.

Dânsul a relevat în cadrul interviului despre o temere față de autoritățile naționale Franceze.

Astfel, potrivit pct. 22 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției de la 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că „statutul de refugiat se aplică și oricărei persoane care datorită agresiunii externe, ocupației, dominației străine fie într-o parte a teritoriului fie în întreaga țară de origine sau a cărei cetățenie o are, este obligată să părăsească locul de reședință obișnuită pentru a căuta refugiu într-un alt loc din afara țării sale de origine sau a cărei cetățenie o are” la baza definiției date, rezultă că solicitantul de azil nu a identificat nici un motiv de agresiune, dominație străină sau existența unor evenimente care au tulburat ordinea publică în țara de origine.

Din cele relatate de către solicitantul de azil în 2017 au avut loc perchizițiile la care nu s-a aplicat niciun mandat de arest, ca ulterior în anul 2020 dumnealui părăsește țara de origine.

Astfel, precizează faptul că solicitantul de azil nu a fost constrâns să părăsească țara de origine, mai mult ca atât dumnealui nici nu a fost urmărit, ceea ce constată faptul că dânsul a părăsit țara de origine în mod legal având tangență directă cu autoritățile de stat, ceea ce concluzionăm că dumnealui nu se afla în vizorul autorităților de stat. Astfel, potrivit pct. 106 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că: Ori de câte ori este posibil, protecția națională are prioritate față de protecția internațională.

Privitor la cererea de chemare în judecată unde este stipulat din cauza apartenenței sale la un anumit grup social, facem referire la art. 46, alin (1) lit. d, din Legea 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, care prevede clar caracteristicile conceptului de grup social, în cazul în care: membrii numitului grup au caracteristici înnăscute sau un trecut comun, care nu poate fi schimbat, sau trăsături ori credințe atât de importante pentru identitate și conștiință încât persoana nu poate fi forțată să renunțe la ele; grupul are o identitate distinctă în țara respectivă deoarece este perceput ca fiind diferit de restul societății; în funcție de circumstanțele din țara de origine, un anumit grup social poate include un grup bazat pe trăsături comune orientării sexuale. Orientarea sexuală nu poate fi considerată o trăsătură a grupului social, în sensul prezentului articol, atunci când acțiunile specifice orientării sexuale sînt fapte penale potrivit legislației Republicii Moldova. Aspectele referitoare la sexe pot fi incluse în noțiunea de orientare sexuală, cu condiția să nu fie unicul motiv al aplicării acestui articol.

Solicitantului nu i se atribuie nici-o caracteristică din articolul dat, dumnealui nu a menționat niciun motiv din art. 46, alin (1) lit.d a Legii 270/2008 privind azilul în Republica Moldova.

Deși în Manualul referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, pct. 79, prevede că în mod normal, simpla apartenență la un anumit grup social nu va fi suficientă pentru a justifica temeinicia cererii de acordare a statului de refugiat.

Cu referire la aserțiunea solicitantului precum că pe numele său este intentat dosar penal, face trimitere la pct. pct.56 din Manualul referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolul din 1967 privind statutul refugiaților noțiunea de „pedeapsă” este definită în modul următor: este important de a efectua o distincție clară între persecuție și pedeapsă prevăzută pentru o infracțiune de drept comun. Persoanele ce fug pentru a scăpa de urmăriri sau pedepse pentru astfel de infracțiuni, în mod normal nu sunt refugiați. Refugiatul este o victimă - sau potențială victimă a in justiției și nu o persoană ce fuge de justiție, se află în procedura de extrădare în vederea tragerii la răspundere penală pentru comiterea infracțiunii de fraudă prin corespondență. Totodată, facem referire la pct. 60, ce prevede că autoritățile pot lua decizii, în mod frecvent, luând drept etalon propria legislație națională.

Totodată, menționează că solicitantul de azil nu întrunește condițiile necesare pentru recunoașterea statutului de refugiat conform art. 17 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr.270/2008 și condițiile necesare pentru acordarea protecției umanitare conform art. 19 din legea menționată.

În această ordine de idei, în corespundere cu prevederile art. 18 alin (2) lit. e) și art. 20 alin. (1) lit. d al Legii 270/2008 privind azilul în Republica Moldova 2 prevede că un străin este exclus de la recunoașterea statutului de refugiat, precum și de la acordarea protecției umanitare dacă există motive întemeiate să se creadă că: prezintă pericol pentru ordinea publică sau pentru securitatea Republicii Moldova.

Aderent, remarcă că fapta săvârșită de către solicitantul de azil reprezintă impediment pentru acordarea oricărei forme de protecție.

În vederea celor expuse, consideră că scopul real de obținere a oricărei protecției internaționale pe teritoriul Republicii Moldova a solicitantului este eschivarea de la răspundere penală pentru infracțiunile săvârșite pe teritoriul Franței, iar unicul motiv de solicitare a protecției umanitare fiind riscul îndepărtării și extrădării acestuia de către autoritățile de drept.

Solicitantul de azil a intrat pe teritoriul Republicii Moldova la data de 28.10.2022, contrar normei prenotate, cererea de azil a fost depusă de către străin abia pe data de 05.12.2022, fapt care denotă că respectiva cerere a fost depusă abuziv, cu scopul de a împiedica executarea cererii de extrădare or, potrivit art.63, alin (1) lit. d ce prevede că solicitantul a depus cerere numai pentru a amâna sau a împiedica punerea în executare a unei decizii anterioare sau iminente care ar conduce la expulzarea sa.

Respectiv, luând în considerare că cererea de azil este vădit depusă abuziv, în scopul împiedicării punerii în executare a deciziei de extrădare a lui *****, orice argumente ce vizează temerea bine întemeiată de a fi persecutat sau riscul real de a fi supus unor vătămări grave, nu prevalează și urmează a fi apreciate critic.

Respectiv, notează că, recurgerea abuzivă la procedura obținerii oricărei forme de protecție internațională există în toate cazurile în care, solicitantul fără a oferi o explicație plauzibilă, a depus o cerere cu scopul evident de a împiedica punerera iminentă în executare a unei măsuri dispuse de autoritățile competente, de scoatere din țară, de extrădare sau expulzare.

În acest context, s-a stabilit că solicitantul de azil nu dorește să revină în țara de origine din cauza mobilizării și implicării ulterioare în conflict armat, facem referire la Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate, care potrivit art. 10 alin. (2) prevede că: atunci când se evaluează dacă un solicitant este îndreptățit să se teamă că va fi persecutat, este indiferent dacă posedă efectiv caracteristica legată de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinii politice care stau la originea persecuției, atât timp cât o astfel de caracteristică îi este atribuită de agentul de persecuție - în conformitate cu art. 47 din Legea nr. 270 privind azilul. Agenții de persecuție sau vătămări grave.

Agenți de persecuție sau vătămări grave sînt: statul; partidele sau organizațiile care au sub control statul sau o parte importantă din teritoriul statului; agenții neguvernamentali, în cazul în care se poate demonstra că agenții menționați la lit.a) și b), inclusiv organizațiile internaționale, nu pot sau nu doresc să acorde o protecție împotriva persecuției sau a vătămărilor grave în sensul art.47¹.

Potrivit ar 47¹ din Legea nr. 270 privind azilul. Agenții de protecție Protecția împotriva persecuției sau a vătămărilor grave poate fi asigurată numai de către: stat; partide sau organizații, inclusiv organizații internaționale care controlează statul sau o parte importantă din teritoriul acestuia, cu condiția ca acestea să fie dispuse și în măsură să ofere protecție în conformitate cu alin.(2). Protecția împotriva persecuției sau vătămărilor grave trebuie să fie efectivă și să nu aibă un caracter temporar. Aceasta se acordă, în general, atunci când agenții menționați la alin.(1) iau măsuri rezonabile pentru a împiedica persecuția sau vătămările grave, atunci când dispun de un sistem juridic eficient care să permită descoperirea, urmărirea penală și sancționarea acțiunilor ce constituie o persecuție sau o vătămare gravă și atunci când solicitantul are acces la o astfel de protecție.

Menționează că, potrivit pct.65 din Manualul referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, Agenți ai persecuției, în mod normal, persecuția este legată de acțiunile autorităților unei țări. Ea poate emana, de asemenea, de la părți ale populației ce nu respectă standardele stabilite de legile țării respective. Unul din cazuri poate fi intoleranța religioasă, ce duce la persecuție, într-o țară altfel laică, unde unele fracțiuni ale populației nu respectă credințele religioase ale celorlalți. Acolo unde actele grave de discriminare sau altele infracționale sunt comise de populația locală, acestea pot fi considerate ca persecuție dacă sunt tolerate cu bună știință de autorități sau dacă autoritățile refuză, sau se dovedesc incapabile să ofere o protecție adecvată.

Din cele relatate, concluzionăm că temerea solicitantului de azil cu privire cererea de azil nu este întemeiată din punct de vedere subiectiv și obiectiv.

În urma celor relatate, concluzionează că nu sunt suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul de azil să fie supus acțiunilor ce ar duce

la încălcarea drepturilor sale fundamentale care să constituie acte de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art. 45 alin.(1) și alin. (2) din legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova.

În urma celor expuse, deducem că în conformitate cu prevederile art. 1A din Convenția de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților și art. 17 alin.(1) din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova nu sunt aplicabile în cazul dat.

În conformitate cu prevederile art. 42 Rolul activ, din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova. La soluționarea cererilor de azil autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plîngere.

Astfel a fost analizat și posibilitatea acordării protecției umanitare în conformitate cu art. 19 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, Protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărei privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămarile grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Analiza existenței unei condamnări la pedeapsa capitală sau existența periodului execuției. În urma analizei acestui element în baza afirmațiilor solicitantului din nota de interviu, a fost conchis faptul că solicitantul de azil nu este expus unui risc serios de a fi condamnat la moarte sau de a executa o astfel de pedeapsă, aceasta nesăvârșind nici o infracțiune pentru care să fie urmărită de către autorități. Analiza vătămarilor grave de tortură sau tratamente ori pedepse inumane sau degradante.

În conformitate cu Convenția împotriva torturii și altor pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, adoptată la New York la 10 decembrie 1984, ratificată de Republica Moldova la data de 31.05.1998, termenul „tortură” desemnează orice act prin care se provoacă unei persoane, cu intenție, o durere sau suferințe puternice, de natură fizică sau psihică, în special cu scopul de a obține, de la această persoană sau de la o persoană terță, informații sau mărturisiri, de a o pedepsi pentru un act pe care aceasta sau o terță persoană l-a comis sau este bănuită că l-a comis, de a o intimida sau de a face presiune asupra unei terțe persoane, sau pentru orice alt motiv bazat pe o formă de discriminare, oricare ar fi ea, atunci când o asemenea durere sau suferință sunt provocate de către un agent al autorității publice sau orice altă persoană care acționează cu titlu oficial, sau la instigare sau cu consimțământul expres sau tacit al unor asemenea persoane. Analizând declarațiile solicitantei, dânsa nu a fost supusă unor astfel de tratamente, el părăsind țara de origine, din alte considerente.

Analiza riscului serios de amenințări grave și individuale, la adresa vieții sau integrității corporale a unui civil, urmare a violenței generalizate în situații de conflict armat intern sau internațional. În urma analizei surselor de informații publice și anume raportul prezentat de către HRW - Human Rights Watch (World Report 2023 - France) și Freedomhouse (Freedom in the World - 2022) s-a apreciat că în prezent pe teritoriul Franței nu se desfășoară conflict armat internațional sau intern, și această țară nu se află în situație de război, fapt ce ar conduce la aplicarea prezentei prevederi legale.

Așadar, se atestă faptul că solicitantul de azil era obligat să demonstreze prin probe pertinente și convingătoare că viața dumnealui, în caz de reîntoarcere în țara de origine, se află în pericol.

Totodată menționează că, solicitantul de azil nu a invocat careva argumente palpabile sau probe veridice care să demonstreze că la reîntoarcerea sa în țara de origine există un risc real de a fi supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi supusă unui risc, trebuie să susțină afirmațiile sale cu probe incontestabile și convingătoare.

De asemenea, s-a concluzionat că solicitantul de azil nu a fost constrâns să părăsească Franța într-un mod forțat.

Totodată, s-a apreciat faptul că situația din țara de origine al solicitantului de azil nu prezintă un pericol atât pentru viața cât pentru și securitatea dumnealui în cazul întoarcerii în țara de origine, din motivul împrejurărilor care au încetat să mai existe ceea ce duce la faptul că s-a înlăturat bazele temerii.

Drept concluzie, poate fi apreciat faptul că situația din țara de origine al solicitantului de azil nu prezintă un pericol atât pentru viața cât și pentru securitatea acestuia în cazul întoarcerii în țara de origine.

La 01.04.2024, prin intermediul cancelariei Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din partea terțului Serviciul de Informație și Securitate, a parvenit referința pe marginea cererii de chemare în judecată, prin care autoritatea și-a exprimat dezacordul cu acțiunea înaintată, solicitând respingerea acesteia ca neîntemeiată.

În motivarea referinței pârâtul menționează că, examinând cererea de chemare în judecată și probele anexate, a constatat că potrivit materialelor cauzei, ***** este în or. Le Mans, Franța și deține cetățenia statului Franța.

La data de 05.12.2022, *****, s-a adresat către Inspectoratul General pentru Migrație cu o cerere privind acordarea azilului în Republica Moldova.

În cadrul interviului realizat de către Direcția Azil și Apatridie (în continuare - DAA, reclamantul a relatat următoarele. A plecat din țara de origine în ianuarie 2021 în Ucraina cu scopul de a se căsători cu prietena sa, cetățeană a Ucrainei. În anul 2017 solicitantul a cumpărat informații secrete prin intermediul platformei criptate „Darknet” referitoare la securitatea națională a Franței. Solicitantul a menționat că pentru această informație a achitat în monedă virtuală, echivalentul a 250 dolari unei persoane cu pseudonimul „Haurus”.

Despre persoana de la care a cumpărat informația, solicitantul a declarat că este un fost șef al Serviciului de Informații Secrete al Franței. Totodată, solicitantul a specificat

că la baza cumpărării informației a fost interesul acestuia despre armata națională și minele de aur deținute de Franța în Mali.

În anul 2018, autoritățile naționale ale Franței au arestat persoana cu pseudonimul „Haurus” de la care solicitantul a cumpărat informația, iar în urma arestării celui din urmă, solicitantul a fost vizat în mai multe percheziții la domiciliul acestuia. Solicitantul a declarat că „Haurus” i-a oferit mai multă informație decât solicitase inițial, invocând că scopul intrării în posesie nu a fost pentru a fi publicat în spațiul online, ci doar în interes personal.

Solicitantul a susținut că a fost vizat în aceste percheziții și dosare pornite în urma găsirii beneficiarilor finali a informației vândute de către „Haurus” din computerul ridicat de către autoritățile naționale ale Franței.

Din anul 2017 până în 2021, când a părăsit, teritoriul Franței solicitantul a declarat că nu a fost reținut sau arestat de autoritățile naționale.

Despre faptele incriminate de autoritățile Franței, solicitantul a aflat la traversarea frontierei de stat a Republicii Moldova, unde a fost reținut fiind anunțat în căutare internațională și plasat în izolatorul provizoriu Penitenciarul nr. 13, mun. Chișinău.

Referitor la frica solicitantului de a se întoarce în țara de origine, acesta a declarat că autoritățile naționale îl vor persecuta și întreba unde se află informația cumpărată de pe platforma criptată „Darknet”, acesta invocând că informația a fost ștearsă de pe calculatorul și telefonul acestuia și nu le va putea oferi informația cerută.

Cu privire la motivul solicitării azilului în Republica Moldova, solicitantul a declarat că nu dorește să revină în țara de origine din considerent că se teme pentru viața sa.

Prin interpelarea ***** din 20.12.2022, DAA a solicitat Serviciului de Informații și Securitate să prezinte informațiile de care dispune cu privire la cetățeanul Franței, ***** în temeiul prevederilor art. 4, art. 5, art. 20 și art. 57 al Legii nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova.

Prin scrisoarea ***** din 18.01.2023, Serviciul a comunicat despre inoportunitatea de acordare a oricărei forme de azil cetățeanului Franței, *****, pe motiv că prezintă pericol pentru ordinea publică și securitatea Republicii Moldova.

Din informațiile obținute de către Serviciu s-a stabilit că, reclamantul se află în căutare internațională în scop de arest de către autoritățile din Franța, pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute la art. 313-2; art. 313-1 alin. 1; art. 313-2 alin. 1; art. 31-7; 313-8; art. 131-26-2 din Cod penal al Franței (în articolele respective sunt incriminate infracțiunile de escrocherie, fals de bani).

Astfel, în corespundere cu prevederile art. 18 alin. (2) lit. e) și art. 20 alin. (1) lit. d) al Legii nr. 270/2008, un străin este exclus de la recunoașterea statutului de refugiat, precum și de la acordarea protecției umanitare dacă există motive întemeiate să se creadă că: prezintă pericol pentru ordinea publică sau pentru securitatea Republicii Moldova.

Remarcă că, faptele săvârșite de către ***** reprezintă impediment pentru acordarea oricărei forme de protecție atât recunoașterea statutului de refugiat, cât și acordarea protecției umanitare, în corespundere cu prevederile art. 18 alin. (2) lit. b) și art. 20 alin. (1) lit. b) din Legea vizată, care stabilește expres faptul că, un străin este

exclus de la recunoașterea statutului de refugiat precum și de la acordarea protecției umanitare dacă există motive întemeiate să se creadă că: a comis o infracțiune gravă, deosebit de gravă sau excepțional de gravă de drept comun înainte de a intra pe teritoriul Republicii Moldova.

Urmare a examinării situației de fapt și de drept, la data de 28 iunie 2023, prin decizia nr.3716/23DAA din 28.06.2023, DAA a dispus respingerea cereri de azil a cetățeanului străin *****, în temeiul art. 19 alin. (3) din Constituția Republicii Moldova, art. 4 alin.(3) și art.60 alin. (1) lit. c) din Legea 270/2008 privind azilul în Republica Moldova.

Consideră temeinice și legale acțiunile autorității pârâte la emiterea deciziei menționate supra, or, din materialele cauzei reiese cu certitudine că, reclamantul nu a probat faptul că a fost sau poate fi supus persecuției în țara de origine sau că există riscul real de a fi supus unor vătămări grave, prin urmare, în privința reclamantului nu sunt întrunite condițiile legale pentru acordarea protecției internaționale.

Reclamantul a invocat că, nu dorește să revină în țara de origine din considerentul că se teme pentru viața personală deoarece acesta este anunțat în căutare internațională și că ar putea fi persecutat de către Serviciile Secrete ale Franței. Acest argument al reclamantului nu stabilește că rămânerea sa în continuare în țara de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enumerate în definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă din aceleași motive dacă s-ar întoarce acolo, astfel, se apreciază lipsa unei temeri bine-întemeiate.

Mai mult, solicitantul de azil nu a individualizat nici o acțiune care ar fi îndreptată asupra sa ce ar prezenta un pericol pentru viața personală.

De asemenea, din materialele cauzei rezultă că, solicitantul nu a fost constrâns să părăsească țara de origine, acesta a părăsit țara legal, având tangență directă cu autoritățile de stat, ceea ce presupune că nu se afla în vizorul autorităților. Or, din cele relatate de solicitant, în 2021 părăsește teritoriul Franței cu scopul de a se căsători.

Din materialele cauzei rezultă că, în privința lui *****, Tribunalul Judiciar Paris, Franța a emis la 29.08.2022 și 07.09.2022 două mandate de arest în baza unor cauze penale.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, Sediul Ciocana din 31.10.2022 în privința reclamantului s-a aplicat arestul preventiv în vederea extrădării.

Consideră că, scopul real de obținere a oricărei forme de protecție pe teritoriul Republicii Moldova de către ***** este de a se eschiva de la răspunderea penală pentru infracțiunile săvârșite pe teritoriul Franței, iar unicul motiv de solicitare a protecției internaționale fiind riscul îndepărtării și extrădării acestuia de către autoritățile moldovenești.

Potrivit art. 51 alin. (1) din Legea nr.270/2008, cererea de azil se depune personal de către străin, de îndată ce: a) s-a prezentat în punctul de trecere a frontierei de stat; b) se află pe teritoriul Republicii Moldova; c) în țara de origine a străinului cu drept de ședere în Republica Moldova au survenit evenimente care îl determină să ceară protecție.

Prin urmare, cererea de azil se depune de către străin imediat ce s-a prezentat la punctul de trecere a frontierei de stat sau imediat ce a intrat pe teritoriul Republicii Moldova.

Remarcă faptul că, solicitantul de azil a intrat pe teritoriul Republicii Moldova la data de 28.10.2022, iar cererea de azil a fost depusă abia la data de 05.12.2022, fapt care denotă că respectiva cerere a fost depusă abuziv, cu scopul de a împiedica executarea cererii de extrădare.

În această ordine de idei, necesită a fi remarcat faptul că, potrivit art. 63 alin. (1) lit. d) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270/2008, cererea de azil este considerată abuzivă dacă solicitantul a depus cerere numai pentru a amâna sau a împiedica punerea în executare a unei decizii anterioare sau iminente care ar conduce la expulzarea sa.

Respectiv, notează că, recurgerea abuzivă la procedura obținerii oricărei forme de protecție umanitară există în toate cazurile în care, solicitantul fără a oferi o explicație plauzibilă, a depus o cerere cu scopul evident de a împiedica punerea iminentă în executare a unei măsuri dispuse de autoritățile competente, de scoatere din țară, de extrădare sau expulzare.

În vederea celor expuse, considerăm că măsurile întreprinse de către Direcția Azil și Apatriodie, în cazul din speță sunt absolut legale și se întemeiază pe materialele acumulate aferente cazului și prezentate instanței de judecată.

În ședința de judecată avocatul reclamantului Zero Mihail, a susținut cererea de chemare în judecată din motivele de fapt și de drept indicate.

Reclamantul *****, în ședința de judecată nu s-a prezentat, fiind înștiințat despre derularea procesului. Astfel, ținând cont de faptul că părțile neprezente în ședință de judecată au fost citate despre examinarea cauzei, instanța de judecată a dispus în temeiul art. 218 lit. d) Cod administrativ, examinarea cauzei în lipsa acestuia.

În ședința de judecată reprezentantul Inspectoratului General pentru Migrație - Grosu Iulia, a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată din motivele de fapt și de drept indicate în referință.

În ședința de judecată reprezentantul Serviciului de Informație și Securitate – Cogan Viorica, a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată din motivele de fapt și de drept indicate în referință.

Aprecierea instanței de judecată:

Examinând cererea de chemare în judecată, audiind explicațiile părților prezente, cercetând probele anexate la dosar în ansamblu și interconexiunea lor, studiind normele legii aplicabile, instanța de judecată ajunge la concluzia că cererea de chemare în judecată depusă de ***** către Inspectoratul General pentru Migrație, terț Serviciul de Informație și Securitate cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea autorității publice de a emite act administrativ individual favorabil, este una neîntemeiată și urmează a fi respinsă din următoarele considerente.

Conform prevederilor art.189 alin. (1) și (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

Conform art. 2 alin. (1) Cod administrativ, prevederile prezentului cod determină statutul juridic al participanților la raporturile administrative, atribuțiile autorităților publice administrative și ale instanțelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile și obligațiile participanților în procedura administrativă și cea de contencios administrativ.

Conform art. 3 Cod administrativ, Legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ținându-se cont de interesul public și de regulile statului de drept.

Conform art. 18 Cod administrativ, interesul public vizează ordinea de drept, democrația, garantarea drepturilor și a libertăților persoanelor, precum și obligațiile acestora, satisfacerea necesităților sociale, realizarea competențelor autorităților publice, funcționarea lor legală și în bune condiții.

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Conform art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția.

Potrivit art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 225 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Conform art.206 alin.(1) Cod administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).

Potrivit art. 208 alin. (1) Cod administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă.

Analizând circumstanțele speței în coraport cu normele legale precitate, instanța de judecată constată că, reclamantul a respectat procedura de depunere a acțiunii, precum și termenul de depunere a acțiunii în instanța de contencios administrativ, motiv pentru care instanța judecătorească constatând că acțiunea este admisibilă, va examina fondul acesteia.

Reieșind din dreptul subiectiv al subiectului afectat, care la fel a fost predeterminat de legiuitorul și care a fost formulat astfel - orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său, recunoscut de lege, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente pentru a obține anularea actului, recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

Fiind investită cu atribuția cercetării stării de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, în temeiul art. 22 și 219 Cod administrativ, instanța de judecată reține că obiect al examinării prezentei cauze în instanța de contencios administrativ îl constituie anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea autorității publice de a emite act administrativ individual favorabil.

În privința competenței instanței de judecată la examinarea acțiunii în contencios administrativ se constată că competența în conformitate cu prevederile art. 191 alin. (1) și art. 196 alin. (1) Cod administrativ revine Judecătoriei Chișinău. Prin urmare acțiunea este depusă cu respectarea prevederilor art. 191 alin. (1), art. 192 alin. (2) și art. 196 alin. (1) Cod administrativ.

Astfel, instanța de judecată constată că acțiunea este admisibilă.

Din materialele cauzei, instanța reține că, prin decizia ***** din 28.06.2023, Inspectoratul General pentru Migrație urmare examinării cererii de azil a lui ***** în temeiul art. 19 alin. (3) din Constituția Republicii Moldova, art. 4 alin. (3) și art. 60 alin. (1) lit. c) din Legea nr.270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, a decis: a respinge cererea de azil.

Conform art. 16 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova

În condițiile prezentei legi, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecție:

- a) statutul de refugiat;
- b) protecție umanitară;
- c) protecție temporară;
- d) azil politic.

Conform art. 17 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova,

(1) Statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținînd nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în

care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Conform art. 18 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova,

(1) Un străin este exclus de la recunoașterea statutului de refugiat în cazul în care:

a) beneficiază de protecție sau de asistență din partea unui organism sau a unei instituții a Organizației Națiunilor Unite, alta decât ÎCNUR. În cazul în care această protecție sau asistență a încetat pentru un motiv oarecare fără ca situația persoanelor respective să fi fost reglementată în mod definitiv, în conformitate cu rezoluțiile relevante adoptate de Adunarea Generală a Națiunilor Unite, ele vor beneficia de drepturi ce rezultă din prezenta lege;

b) se consideră că are drepturile și obligațiile aferente deținerii cetățeniei Republicii Moldova sau drepturile și obligațiile echivalente acestora.

(2) Un străin este exclus de la recunoașterea statutului de refugiat dacă există motive întemeiate să se creadă că:

a) a comis o infracțiune împotriva păcii, o crimă de război sau o infracțiune împotriva umanității, așa cum sînt definite în tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte, precum și în legislația penală a Republicii Moldova;

b) a comis o infracțiune gravă, deosebit de gravă sau excepțional de gravă de drept comun înainte de a intra pe teritoriul Republicii Moldova;

c) a comis fapte care sînt contrare scopurilor și principiilor Organizației Națiunilor Unite, enunțate în preambulul și în art. 1 și 2 din Carta Națiunilor Unite;

d) a planificat, a facilitat sau a participat la săvîrșirea unor acte de terorism, după cum sînt definite în tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte;

e) prezintă pericol pentru ordinea publică sau pentru securitatea Republicii Moldova.

(3) Elementele constitutive ale infracțiunii menționate la alin. (2) lit. a)–c) prezintă un motiv de excludere a străinului de la recunoașterea statutului de refugiat, dacă aceste fapte au fost comise în orice formă de instigare sau participare, conform prevederilor legii penale a Republicii Moldova.

Conform art. 20 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova,

(1) Un străin este exclus de la acordarea protecției umanitare dacă există motive întemeiate să se creadă că:

a) a comis o infracțiune împotriva păcii, o crimă de război sau o infracțiune împotriva umanității, așa cum sînt definite în tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte, precum și în legislația penală a Republicii Moldova;

b) a comis o infracțiune gravă, deosebit de gravă sau excepțional de gravă de drept comun înainte de a intra pe teritoriul Republicii Moldova;

c) a comis fapte care sînt contrare scopurilor și principiilor Organizației Națiunilor Unite, enunțate în Preambulul și în art. 1 și 2 din Carta Națiunilor Unite;

d) prezintă un pericol pentru ordinea publică sau pentru securitatea Republicii Moldova;

e) a planificat, a facilitat sau a participat la săvârșirea unor acte de terorism, după cum sînt definite în tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte.

(2) Elementele constitutive ale infracțiunii menționate la alin.(1) lit.a)–c) prezintă un motiv de excludere a străinului de la acordarea protecției umanitare, dacă aceste fapte au fost comise în orice formă de participare, conform prevederilor legii penale a Republicii Moldova.

Conform art. 42 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova,

(1) La soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plîngere.

(2) La soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

(3) În vederea îndeplinirii obligațiilor prevăzute la alin.(1) și (2), autoritățile competente să soluționeze cererile de azil pot solicita expertize, consulta experți, efectua verificări referitoare la identitatea solicitanților, în condițiile legislației în vigoare.

Conform art. 45 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova,

(1) Actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art.17, trebuie:

a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art.15 alin.(2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărîrea Parlamentului nr.1298-XII din 24 iulie 1997;

b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sînt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit.a).

(2) Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(1) pot să ia forma:

a) actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală;

b) măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie;

c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate;

d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate;

e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci cînd îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art.17;

f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

(3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații:

a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției;

b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine;

c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Conform art. 46 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova,

(1) La aprecierea motivelor de persecuție, autoritățile competente trebuie să țină cont de următorii factori:

a) conceptul de rasă, care include considerente de culoare, descendență sau de apartenență la un anumit grup etnic;

b) conceptul de religie, care include orientarea spre credințe teiste, nonateiste și ateiste, participarea sau neparticiparea la ritualuri formale în public sau în mod privat, fie singur, fie împreună cu alții, alte acte religioase sau exprimări ale credințelor, sau forme de conduită personală ori comună bazate sau impuse de o anumită religie;

c) conceptul de naționalitate nu se va limita la noțiunea de cetățenie sau la apatridie, dar va include apartenența la un grup determinat prin identitatea sa culturală, etnică sau lingvistică, prin originile geografice sau politice comune ori prin relația pe care o are cu populația unui alt stat;

d) conceptul de grup social, în cazul în care:

- membrii numitului grup au caracteristici înnăscute sau un trecut comun, care nu poate fi schimbat, sau trăsături ori credințe atât de importante pentru identitate și conștiință încât persoana nu poate fi forțată să renunțe la ele;

- grupul are o identitate distinctă în țara respectivă deoarece este perceput ca fiind diferit de restul societății;

- în funcție de circumstanțele din țara de origine, un anumit grup social poate include un grup bazat pe trăsături comune orientării sexuale. Orientarea sexuală nu poate fi considerată o trăsătură a grupului social, în sensul prezentului articol, atunci când acțiunile specifice orientării sexuale sînt fapte penale potrivit legislației Republicii Moldova. Aspectele referitoare la sexe pot fi incluse în noțiunea de orientare sexuală, cu condiția să nu fie unicul motiv al aplicării acestui articol;

e) conceptul de opinie politică, care include deținerea unei opinii cu privire la o anumită problemă, legată de eventuali agenți de persecuție menționați la art.47 și de politicile și metodele acestora, indiferent dacă acea opinie a fost sau nu manifestată de solicitant.

(2) Conform noțiunii de refugiat, trebuie să existe o legătură între motivele menționate în prezentul articol și actele de persecuție stabilite la art.45 alin.(1) și (2).

(3) În evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție nu are importanță că solicitantul are trăsăturile rasiale, religioase, de naționalitate, sociale sau politice care au

determinat acțiunea de persecuție, cu condiția ca o asemenea caracteristică să-i fi fost atribuită de către agentul de persecuție.

Conform art. 60 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova,

(1) După interviuarea solicitantului de azil, în baza informației pregătite de Direcția azil și integrare, șeful acestei direcții emite una din următoarele decizii:

- a) recunoașterea statutului de refugiat;
- b) acordarea protecției umanitare;
- c) respingerea cererii de azil.

Potivit pct. 1 din Convenția privind statutul refugiaților, încheiată la Geneva la 28 iulie 1951,

Pentru scopurile prezentei convenții, termenul de refugiat se va aplica oricărei persoane:

(1) care a fost considerată refugiat potrivit aranjamentelor din 12 mai 1926 și 30 iunie 1928 sau potrivit convențiilor din 28 octombrie 1933 și din 10 februarie 1938 și protocolului din 14 septembrie 1939 sau ca urmare a aplicării Constituției Organizației Internaționale pentru Refugiați. Hotărârile de neadmitere ca refugiat luate de Organizația Internațională pentru Refugiați în timpul mandatului sau nu constituie o piedică pentru acordarea calității de refugiat persoanelor care îndeplinesc condițiile prevăzute de paragraful 2 din prezenta secțiune;

(2) care, în urma unor evenimente survenite înainte de 1 ianuarie 1951 și unor temeri justificate de a fi persecutată datorită rasei, religiei, naționalității, apartenenței la un anumit grup social sau opiniilor sale politice, se află în afara țării a cărei cetățenie o are și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește protecția acestei țări; sau care, neavând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care avea reședința obișnuită ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă. În cazul unei persoane care are mai multe cetățenii, expresia țara a cărei cetățenie o are vizează fiecare dintre țările a cărei cetățenie o are. Nu va fi considerată ca lipsită de protecția țării a cărei cetățenie o are orice persoană care, fără un motiv valabil întemeiat pe o teamă justificată, nu a solicitat protecția uneia dintre țările a cărei cetățenie o are.

Conform art. 19 din Constituție,

(1) Cetățenii străini și apatrizii au aceleași drepturi și îndatoriri ca și cetățenii Republicii Moldova, cu excepțiile stabilite de lege.

(2) Cetățenii străini și apatrizii pot fi extrădați numai în baza unei convenții internaționale, în condiții de reciprocitate sau în temeiul hotărârii instanței de judecată.

(3) Dreptul de azil se acordă și se retrage în condițiile legii, cu respectarea tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte.

În speță, obiectul contenciosului administrativ în prezenta cauză îl constituie verificarea legalității deciziei ***** din 04.09.2023 emise de Direcția Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație, prin care a fost respinsă cererea de azil depusă de către *****.

La caz, din examinarea cererii depuse de ***** și a materialului probator prezentat, instanța atestă că partea reclamantă nu a furnizat dovezi suficiente și concludente care să susțină existența unei temeri bine întemeiate de a fi persecutată pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinii politice, astfel cum este definită această noțiune de art. 17 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

Conform art. 63 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova,

(1) Cererea de azil este considerată abuzivă dacă:

a) solicitantul a indus în eroare autoritățile în ceea ce privește identitatea și/sau cetățenia sa, și/sau autenticitatea documentelor sale, prezentând informații sau documente false ori tăinuind informații și documente relevante care ar fi putut avea o influență nefavorabilă asupra deciziei;

b) solicitantul a depus o altă cerere de azil, furnizând alte date personale;

c) solicitantul nu a furnizat nici o informație care să stabilească cu un grad rezonabil de certitudine identitatea sau cetățenia sa ori nu a prezentat cu rea-credință acte de identitate sau documente de călătorie care ar fi fost de ajutor la stabilirea identității sau a cetățeniei sale;

d) solicitantul a depus cerere numai pentru a amâna sau a împiedica punerea în executare a unei decizii anterioare sau iminente care ar conduce la expulzarea sa.

Potrivit pct. 1 din Convenția privind statutul refugiaților, încheiată la Geneva la 28 iulie 1951,

Pentru scopurile prezentei convenții, termenul de refugiat se va aplica oricarei persoane:

(1) care a fost considerată refugiat potrivit aranjamentelor din 12 mai 1926 și 30 iunie 1928 sau potrivit convențiilor din 28 octombrie 1933 și din 10 februarie 1938 și protocolului din 14 septembrie 1939 sau ca urmare a aplicării Constituției Organizației Internaționale pentru Refugiați. Hotărârile de neadmitere ca refugiat luate de Organizația Internațională pentru Refugiați în timpul mandatului sau nu constituie o piedică pentru acordarea calității de refugiat persoanelor care îndeplinesc condițiile prevăzute de paragraful 2 din prezenta secțiune;

(2) care, în urma unor evenimente survenite înainte de 1 ianuarie 1951 și unor temeri justificate de a fi persecutată datorită rasei, religiei, naționalității, apartenenței la un anumit grup social sau opiniilor sale politice, se află în afara țării a cărei cetățenie o are și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește protecția acestei țări; sau care, neavând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care avea reședința obișnuită ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă. În cazul unei persoane care are mai multe cetățenii, expresia țara a cărei cetățenie o are vizează fiecare dintre țările a cărei cetățenie o are. Nu va fi considerată ca lipsită de protecția țării a cărei cetățenie o are orice persoană care, fără un motiv valabil întemeiat pe o teamă justificată, nu a solicitat protecția uneia dintre țările a cărei cetățenie o are.

Conform art. 19 din Constituție,

(1) Cetățenii străini și apatrizii au aceleași drepturi și îndatoriri ca și cetățenii Republicii Moldova, cu excepțiile stabilite de lege.

(2) Cetățenii străini și apatrizii pot fi extrădați numai în baza unei convenții internaționale, în condiții de reciprocitate sau în temeiul hotărârii instanței de judecată.

(3) Dreptul de azil se acordă și se retrage în condițiile legii, cu respectarea tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte.

În speță, obiectul contenciosului administrativ în prezenta cauză îl constituie verificarea legalității deciziei ***** din 28.06.2023 emise de Direcția Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație, prin care a fost respinsă cererea de azil depusă de către *****.

Cu titlu preliminar instanța de judecată reține că, partea reclamantă *****a susținut că are temeri de persecuție în Franța din cauza achiziționării informațiilor secrete, motiv pentru care solicită azil în Republica Moldova.

Instanța constată că, potrivit rapoartelor internaționale credibile (Human Rights Watch - World Report 2023, Freedom House - Freedom in the World 2022), în prezent pe teritoriul Franței nu se desfășoară conflict armat și nu există o situație de violență generalizată care să pună în pericol viața sau integritatea fizică a civililor.

Franța este stat membru al Uniunii Europene care respectă principiile statului de drept și drepturile fundamentale ale omului. Nu există informații credibile care să sugereze că autoritățile franceze ar supune reclamantul la tratamente contrare art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului în cazul returnării sale.

La caz, instanța constată că cererea de azil a fost depusă de reclamant abia la data de 05.12.2022, peste o lună după intrarea sa pe teritoriul Republicii Moldova și după ce a fost plasat în arest preventiv în vederea extrădării. Această întârziere în depunerea cererii de azil ridică dubii serioase cu privire la autenticitatea temerii invocate și sugerează că solicitarea a fost făcută în scop abuziv, pentru a evita extrădarea, așa cum prevede art. 63 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 270 din 18.12.2008.

Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, cauza J.K. și alții c. Suediei (nr. 59166/12, § 86, 23 august 2016), existența unei temeri bine întemeiate presupune un element subiectiv starea de spirit a persoanei și un element obiectiv circumstanțe care justifică rezonabil această temere. La caz, deși partea reclamantă a declarat că se teme de persecuția autorităților franceze, această teamă nu este fundamentată pe dovezi care să susțină existența unei amenințări reale și directe la adresa sa.

Instanța remarcă că, partea reclamantă nu a prezentat probe plauzibile care să ateste existența unei amenințări reale la adresa sa în cazul returnării în Franța. În context, faptul că autoritățile franceze au efectuat percheziții la domiciliul reclamantului în 2018 și că există mandate de arest pe numele său nu sunt suficiente per se pentru a demonstra existența unei persecuții în sensul Convenției de la Geneva din 1951. Or, acțiunile organelor de urmărire penală sunt efectuate în cadrul procesului penal și nu constituie în sine acte de persecuție.

Astfel, instanța reține că, acțiunile de urmărire penală nu constituie acte de persecuție în sensul Convenției de la Geneva din 1951, ci sunt măsuri întreprinse în

cadrul procesului penal. Mai mult, instanța reține că, partea reclamantă a părăsit Franța în anul 2021, fără a fi supus vreunei constrângeri sau persecuții, iar existența a procedurilor penale împotriva sa nu echivalează cu persecuția prevăzută de art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18.12.2008. Mai mult, faptul că autoritățile franceze au efectuat percheziții la domiciliul reclamantului în 2018 și că există mandate de arest pe numele reclamantului nu sunt suficiente per se pentru a demonstra existența unei persecuții în sensul Convenției de la Geneva din 1951. Or, acțiunile de urmărire penală ale autorităților franceze sunt măsuri efectuate în cadrul unei anchete penale și nu constituie în sine acte de persecuție.

Instanța atestă că, motivele invocate de partea reclamantă nu se încadrează în categoriile prevăzute de lege pentru acordarea azilului. Or, potrivit declarațiilor părții reclamante, acesta se teme de consecințele legale ale unor presupuse fapte ilegale săvârșite de acesta achiziționarea de informații secrete, iar, persoanele ce fug pentru a scăpa de urmărirea penală, în mod normal nu sunt refugiați, refugiatul este o victimă - sau potențială victimă a injustiției și nu o persoană ce fuge de justiție.

Subsecvent, în cazul reclamantului, nu există indicii că acesta ar fi supus unui proces penal injust sau că ar risca tratamente inumane sau degradante în Franța. Astfel, temerea reclamantului nu poate fi calificată drept „persecuție” în sensul art. 45 alin. (1) și (2) din Legea nr. 270 din 18.12.2008.

Astfel, instanța reține că decizia contestată respectă cerințele de legalitate și temeinicie, fiind emisă cu respectarea obligației de investigare completă a împrejurărilor cauzei.

Totodată, instanța remarcă că, reclamantul nu a prezentat dovezi specifice care să indice faptul că situația sa personală o expune unui risc semnificativ de persecuție sau de vătămări grave la reîntoarcerea în țara de origine, iar argumentele privind cumpărarea informației secrete nu este susținută de elemente probatorii, care să ateste o eventuală urmărire din partea autorităților.

Subsecvent, instanța conchide că, decizia ***** din 28.06.2023 emisă de Direcția Azil și Apatridie a IGM este legală și temeinică, or partea reclamantă nu a reușit să demonstreze întrunirea condițiilor pentru acordarea statutului de refugiat sau a protecției umanitare în Republica Moldova.

Cu privire la argumentul părții reclamante privind temerile de persecuție pe motivul apartenenței la un anumit grup social, în contextul deținerii de informații secrete despre Republica Franceză, instanța reține că acesta nu poate fi calificat drept întemeiat în sensul prevederilor art. 46 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova. Or, noțiunea de „grup social” presupune existența unui ansamblu de persoane care împărtășesc caracteristici comune, inerente sau dobândite, ce le conferă o identitate distinctă în percepția societății sau autorităților statului de origine. În cazul de față, reclamantul nu a prezentat dovezi plauzibile că ar face parte dintr-un astfel de grup social protejat. Faptul că reclamantul a interacționat cu persoane prin intermediul platformei „Darknet” nu constituie o apartenență socială relevantă pentru protecția oferită.

Celelalte argumente invocate de partea reclamantă nu au relevanță, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de

drept procedural, respectiv nu constituie temei pentru anularea actului administrativ contestat și urmează a fi respinse.

În acest context, analizând argumentele expuse de reclamant în cererea de chemare în judecată în coraport cu circumstanțele de fapt ale speței și normele legale citate supra, instanța de contencios administrativ constată că, acțiunile pârâtului sunt întemeiate, or, poziția reclamantului expusă în cererea de chemare în judecată, este una nefondată, care se bazează pe interpretarea eronată a normelor de drept material și pe argumente neprobate.

Coroborând normele legale citate cu circumstanțele speței, instanța deduce, că activitatea administrativă efectuată de către Inspectoratul General pentru Migrație este una legală și întemeiată. Or, autoritatea publică la soluționarea speței a cercetat complet și multiaspectual circumstanțele și în limita competenței, a emis actul administrativ prin care și-a realizat scopul său legal.

Astfel, analizând normele legale citate mai sus în coraport cu circumstanțele de fapt ale speței și materialul probatoriu administrat, instanța conchide că, nu a constatat admiterea a careva abateri la emiterea actului administrativ de către Inspectoratul General pentru Migrație.

Totodată, analizând argumentele expuse de reclamant în cererea de chemare în judecată în coraport cu circumstanțele de fapt ale speței și normele legale citate supra, instanța de contencios administrativ constată că, acțiunile autorității pârâte sunt întemeiate, or, poziția părții reclamante, expusă în cererea de chemare în judecată, este una nefondată, care se bazează pe interpretarea eronată a normelor de drept material.

În aceeași ordine de idei, instanța concluzionează că, în speță, actele administrative contestate nu încalcă principiul proporționalității între mijloacele folosite și scopul urmărit, bazându-se pe probleme identificate, justificate obiectiv și rezonabil.

Conform art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sânt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a) - e).

În conformitate cu prevederile art. art. 232, 224 - 226 din Codul administrativ, instanța de judecată, -

H o t ă r ă ș t e:

Cererea de chemare în judecată depusă de *****către Inspectoratul General pentru Migrație, terț Serviciul de Informație și Securitate cu privire la anularea decizie ***** din 28.06.2023 ca fiind ilegală și obligarea pârâtului de a acorda lui *****statutul de refugiat conform art. 16 pct. a) din Legea nr. 270 privind azilul - se respinge ca neîntemeiată.

Hotărârea cu drept de apel la Curtea de Apel Chișinău în termen de 30 zile din data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Centru). Motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 30 de zile de la data comunicării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanța de judecată care a emis hotărârea contestată.

**Președintele ședinței,
judecător
Sîrbu**

Victor